

— Бъгай, че трийсетъ разбойника страшни
тичатъ следъ насъ разярени и прашни.

— Не да сж трийсетъ, а трийсь милиона,
като пилци ще ги пръсна, подгоня! —

викна имъ той и се тупна въ гърдитъ,
ала предъ всички си плю на петитъ.

Стигнаха въ селото въ потъ и вввъ пѣна,
сума народъ се събра на мегданя.

— Бре че какво е, че що е? — ги питатъ.
Нашитъ юнаци разправятъ горкитъ:

— Триста разбойници страшни, брадати
скитатъ въ бостанитъ и въ градинята.

Ходятъ кждето си искатъ, на воля,
де кого срещнатъ обиратъ и колятъ.

Страшно ви казваме! Малко остана
да ни направятъ на мрѣвки въ бостана.

— Тъй ли? — развика се кметътъ. — Сберете
още сега на мегданя мжжетъ!

И барабанътъ веднага удари:

— Скоро елате тукъ млади и стари!

Сбраха се триста и три юначини
и се строиха въ три бойни дружини.

Пушки презъ рамо, презъ кръста — пищови,
саби, сѣкири, ножове, колове.

Храбра войска и на биткитъ веща —
кой би могълъ да излѣзе насреща?

Де ги разбойницитъ кръвожадни?
Бой и клане до небето ще падне!

— Смѣло, не бойте се! Бийте, момчета!
Смъртъ на бандититъ! — викна имъ кмета.

И къмъ бостанитъ въ страшна атака
хукна войската, безъ много да чака.